

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 13-A DUPĂ RUSALII
(Pilda lucrătorilor răi)

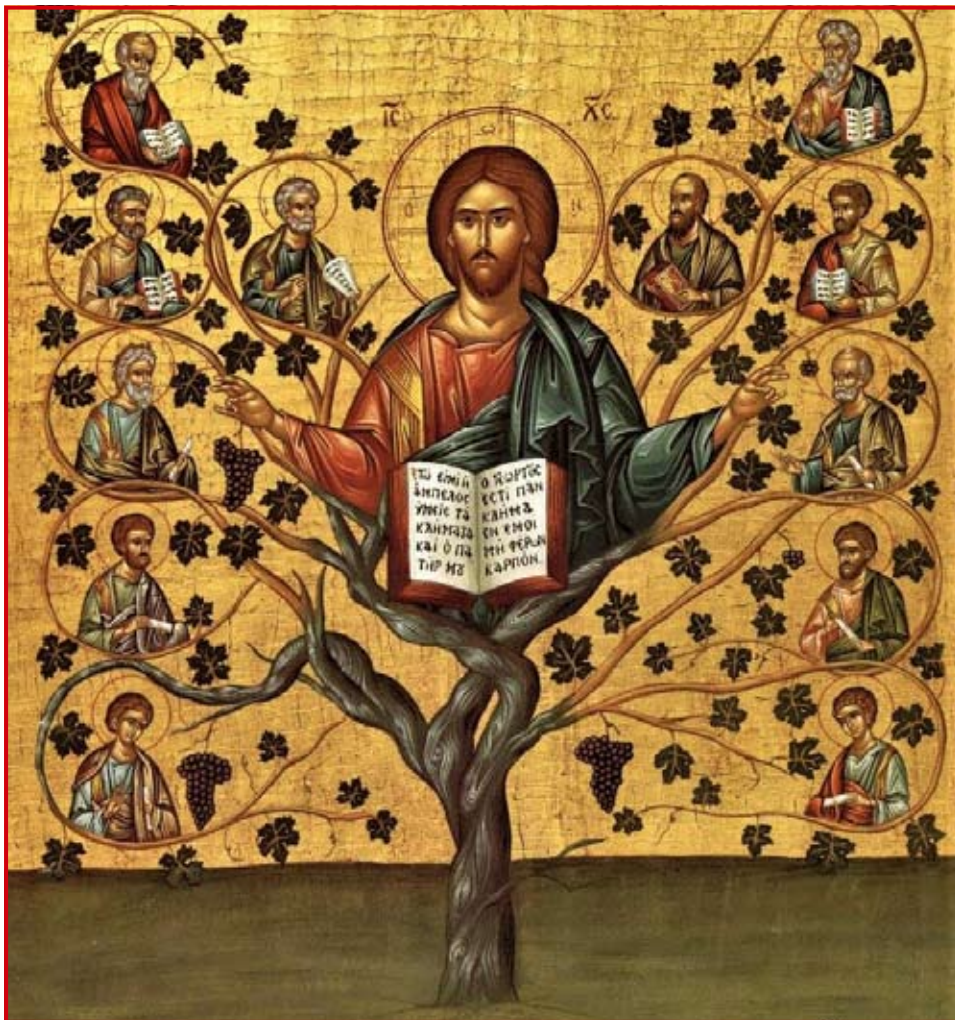
POMENIREA MINUNII DIN COLOSE
A SF. ARHANGHEL MIHAIL;
SF. MC. EUDOXIE

PILDA LUCRĂTORILOR RĂI

Faptele Sfintei Evanghelii pe care am ascultat-o s-au întâmplat imediat după intrarea triumfală în Ierusalim. Atunci Domnul a stat de vorbă cu cărturari și farisei, dușmani declarați, care se socoteau pe sine stăpâni ai viei și nu lucrători. Ce lucru dureros să te lase stăpânul lucrător al viei, iar tu să uzurpi demnitatea de stăpân. De aceea Domnul rostește pentru ei cea mai cutremurătoare sentință din toată Scriptura: „se va lua de la voi împărăția lui Dumnezeu și se va da neamului care aduce roadele ei”.

Stăpânul din Evanghelie a lăsat via pe mâna lucrătorilor, iar apoi a trimis pe slujitorii săi ca să-și ia partea care îi revenea, dar ei i-au omorât pe toți.

Mâniindu-se, Stăpânul a trimis pe Fiul Său zicând: „Se vor rușina de Fiul Meu.” Dar ei L-au omorât ca să aibă ei moștenirea.

Pentru orice minte luminată se înțelege clar că lor li se adresase Mântuitorul, cărturarilor și fariseilor. Și cum ei erau specialiști în răstălmăcirea învățaturii, și-au rostit singuri sentința. De aceea Domnul spune că „se va lua de la voi împărăția și se va da neamului care aduce roadele ei”.

Căci via din pildă e poporul lui Dumnezeu pe care Dumnezeu l-a scos din Egipt și i-a dat legea morală, adică via a fost împrejmuită cu gard. A zidit în ea teasc, adică i-a dat prooroci ca să se hrănească cu cuvintele învățaturii Sale. A zidit în ea turn, adică templul. Dar pentru că nu au știut să-și păstreze demnitatea, le-a fost dărâmat și templul la anul 70 și teascul le-a secăt și via a nimicit-o.

Prin Evanghelia Sa, Domnul naște un nou popor, hrănit și crescut din învățatura Sa în turnul Său, care este Biserica, și îi avertizează că El este piatra cea din capul unghiului, iar „Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea îl va strivi” (Matei 21, 44). Amin! ❖

Părintele Dinu

Voi, lucrătorii Viei sfinte

Voi, lucrătorii Viei sfinte, cât de cinstit s-ar fi căzut să-I fi dat partea Lui la vreme Stăpânului când v-a cerut.

El vă lăsase muncii voastre tot ce-aveați dreptul pentru ea, dar voi de ce n-ați dat asemeni și partea Lui când v-o cerea?

El v-a dat Soarele și Ploaia, și Vântul, și Pământul Lui, iar toamna v-ați strâns voi tot rodul, nedând nimica, nimănui.

Voi ați lucrat și-n Ziua-I Sfântă, când trebuia să vă rugați, dar nici câștigul din aceasta n-ați vrut Stăpânului să-l dați.

Voi ați primit și pe deasupra, ce nu era cu drept s-aveți, dar v-ați ținut și partea asta, ca s-arătați ce răi sunteți.

...Acum ce credeți c-o să facă Stăpânul-n Ziua de Apoi, ce plată li se mai cuvine la niște lucrători ca voi?

Traian Dorz

SFINȚII CUVIOȘI SIMEON ȘI AMFILOHIE DE LA PÂNGĂRAȚI

Canonizarea acestor sfinți s-a făcut de către Sinodul Bisericii Ortodoxe Române în martie 2008, fiind trecuți în calendar în data de 7 septembrie, iar proclamarea oficială a canonizării lor a avut loc la 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamț.

Sfântul Cuv. Simeon de la Pângărați a venit pe lume la începutul secolului al XV-lea, în vremea domniei lui Alexandru cel Bun, într-un sat din apropierea orașului Piatra Neamț. Atras de viața monahală, și-a îndreptat pașii spre Mănăstirea Bistrița. După o vreme de încercare și de creștere duhovnicească, s-a retras în pustie cu doi ucenici ai săi la poalele muntelui Păru, la 5 km de Mănăstirea Bistrița. Acest așezământ va fi cunoscut ca Sihăstria lui Simeon.

Înștiințându-se Sf. Domnitor Ștefan cel Mare de viața Cuviosului și de lipsa unei biserici pentru mica obște de aici, în 1461 dăruiește bani și ajutor pentru înălțarea unei bisericuțe de lemn, cu hramul Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir, căci o vedenie îl adevărase pe acesta ca ocrotitor al sihăstriei. La 26 octombrie 1461 Mitropolitul

Teoctist I va sfinți biserica și îl va hirotoni ieromonah pe Simeon, întemeietorul și primul stareț al Mănăstirii Pângărați. Dar nu multă vreme le va fi viețuirea în acest loc, căci invaziile otomane din Moldova îl determină pe Cuv. Simeon, ca să-și salveze ucenicii, să treacă cu ei peste Carpați în Transilvania. Își găsesc adăpost la Mănăstirea Cașva din ținutul Mureșului.

Curând, în toamna anului 1476, Cuv. Simeon se mută la Domnul. Din evlavie pentru acest cuvios, în anul 1484 Ștefan cel Mare aduce sfintele moaște sale în Moldova, îngropându-le cu mare grijă în cetatea Sucevei.

Sfântul Cuv. Amfilohie de la Pângărați se naște pe la anul 1487, undeva în nordul Moldovei. Obștea Mănăstirii Moldovița îl va primi când era încă foarte tânăr. În anul 1508 pleacă la Mănăstirea Pângărați, unde curând este ales egumen, îndrumând obștea mănăstirii timp de 56 de ani. Biserica de lemn, înălțată în timpul Cuv. Simeon cu ajutorul Sf. Domnitor Ștefan cel Mare, fusese arsă de turci. Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu și ocrotirea Sf. Dimitrie, patronul mănăstirii, acesta - în arătare dumnezeiască - îi cere Domnitorului Alexandru Lăpușeanu să zidească la Pângărați o nouă biserică. Sfântul lăcaș va fi sfințit în anul 1560 de Mitropolitul Grigorie al Moldovei.

Cuv. Amfilohie, cunoscând că i se apropie sfârșitul, își adună fiii duhovnicești în anul 1566, împărțându-le ultimul său cuvânt și lăsând egumen în locul său pe ieromonahul Teodorit. Apoi se retrage la Moldovița, mănăstirea lui de metanie. În anul 1570, după încă 4 ani de osteneți, aflând de la Duhul Sfânt ceasul morții sale, se împărțășește pentru ultima oară cu Sfintele Taine și trece la cele veșnice.

Cuviosul Onufrie Pustnicul, făcătorul de minuni de la Sihăstria Voronei

Cuv. Onufrie, viețuitor al Schitului Sihăstria Voronei, a fost unul dintre cei mai mari sihaștri ai ținuturilor botoșănene. S-a născut în jurul anului 1700, în Rusia, probabil într-o familie nobilă, căci a ajuns să fie guvernator al unui ținut. Pe la anul 1749 își va lăsa familia, rangul și țara și - dorind viața pustnicească - trece în Moldova.

Cercetează numeroase mănăstiri, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos. A viețuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicicovski. Acesta din urmă îl va afla pe Cuv. Onufrie la Mănăstirea Dragomirna, în jurul anului 1763, la venirea sa din Muntele Athos. Între cei doi se va înfiripa o strânsă prietenie duhovnicească, povățuindu-se unul pe altul, Cuv. Paisie fiindu-i și duhovnic. După ce s-au despărțit au continuat să țină legătura, sufletească și duhovnicească, prin scrisori. Se pare că, pe la anul 1774, Cuv. Paisie l-a îmbrăcat în schima cea mare pe Cuv. Onufrie.

În anul 1764 intră în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani va viețui într-o peșteră pe malul pâraului Vorona,

într-o aspră nevoiță. Urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, fiind binecuvântat de Dumnezeu cu darul deosebirii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau. Încă din timpul vieții s-a arătat făcător de minuni.

La apusul vieții un înger i-a arătat timpul plecării la ceruri. Și tot un înger, în noaptea Sfințelor Paști, se arată preotului Nicolae Gheorghiu din satul Tudora, din apropiere, și-i cere să ia cu sine Sfintele Taine și-l călăuzește la peștera Cuv. Onufrie pentru ultima împărțășanie. Adoarme întru Domnul la 29 martie 1789. Este înmormântat de călugări în livadă, la rădăcina unui măr. Nu după mult timp, la mormântul cuviosului încep să se petreacă fapte minunate, care adevereau sfințenia sa. Mulți văd lumânări arzând și aud în acel loc cântări. Rătăcind trei călugări prin pădurile din jur și venind noaptea, o lumină puternică îi conduce la peștera unde s-a nevoit cuviosul.

În iarna anului 1846, pe când domnitorul Mihail Sturza se afla la vânătoare a găsit un fruct mare și frumos la rădăcina mărului ce străjuia mormântul cuviosului, l-a luat cu sine și l-a dat fiicei sale care era bolnavă de epilepsie. Cu harul lui Dumnezeu, aceasta s-a vindecat de boală. Abia atunci, mirându-se domnitorul, află despre viața minunată a Cuviosului și poruncește să-i fie dezgropate osemintele și așezate spre cinstire într-o raclă în altarul bisericii Mănăstirii Vorona. ❖

NAȘTEREA FECIOAREI MARIA, DAR VESTIT LUMII DE LA ÎNCEPUTURI

Prima sărbătoare a noului an bisericesc, Nașterea Maicii Domnului, este poarta de intrare a întregului șir de prăznuiri la care Biserica ne cheamă pe noi toți în cursul anului bisericesc care începe la 1 septembrie.

Sărbătorile mari ale Maicii Domnului sunt: Nașterea Maicii Domnului (8 septembrie), Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (21 noiembrie), Buna Vestire (25 martie) și Adormirea Maicii Domnului (15 august). Aceste sărbători sunt socotite ca fiind praznice împărătești.

În calendarul ortodox sunt și alte sărbători ale Maicii Domnului: Soborul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu (26 decembrie), Acoperământul Maicii Domnului (1 octombrie), Izvorul Tămăduirii (Vinerea Luminată), Zămislirea Sfintei Fecioare Maria de către Sfânta Ana (9 decembrie), Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne (2 iulie) și Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului (31 august).

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului a început să fie prăznuită încă din secolul al V-lea, între Sinodul III Ecumenic (431) și Sinodul IV Ecumenic (451). Acest lucru se observă datorită faptului că sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului se prăznuiește și la copti, și la siro-iacobiți, care s-au despărțit de Biserica Ortodoxă după Sinodul IV Ecumenic.

Hotărârea datei de 8 septembrie pentru prăznuire este în legătură directă cu ziua sfințirii unei biserici închinată Maicii Domnului la Ierusalim de către împărăteasa Eudoxia, la începutul secolului al V-lea.

Fecioara Maria s-a născut din Ioachim și Ana. Ioachim provenea din casa lui David, iar Ana, din cea a lui Aaron,

așadar erau de spiță împărătească și din neam preoțesc. Dar pentru că nu aveau copii, Ioachim și Ana erau socotiți a nu avea binecuvântarea dumnezeiască. După multe lacrimi vărsate și multe rugăciuni înălțate, li s-a dăruit o pruncă, care, după cuvântul îngerului adresat Anei, „va fi vestitoarea bucuriei, prin ea făcându-se mântuirea lumii întregi.”

Profeții ale venirii Maicii Domnului

Prunca Maria este atât opera rugăciunii sfinte și curate a părinților ei, cât și darul lui Dumnezeu către aceștia și către lumea întreagă. Prima profeție mesianică din Vechiul Testament care anunță mântuirea lumii prin „sămânța femeii“, adică Fiul Omului, este cea din cartea Facerii 3, 15. Pe baza acestui text, Sfinții Părinți vor dezvolta o paralelă între prima Evă, prin care a venit ispita căderii, și a doua Evă, Maica Domnului, prin care a venit Răscumpărătorul neamului omenesc.

Un alt simbol care vorbește despre persoana Maicii Domnului este „scara lui Iacov“, întâlnită în Facerea 28, 12: „Și a visat, parcă era o scară sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe ea.” Coborârea lui Dumnezeu pe pământ la oameni s-a făcut prin întrupare, iar aceasta prin Maica Domnului.

Prorocul Isaia vorbește în cartea sa de „toiagul din rădăcina lui Iesei“ (Is. 11, 1), din care va răsări o floare. Sfinții Părinți arată că Fecioara Maria este „toiagul“ prin care Marele Păstor duce

turma cuvântătoare la pășuni veșnice.

Slujirile Maicii Domnului

Preacinstitul nume al Mariei a fost menit să slujească tainei Întrupării iconomice a lui Dumnezeu Cuvântul. El adună în sine atotputernicia, înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Provenind din ebraicul „Aia“, Maria se tâlcuiește „Doamna“, fiindcă ea domnește și stăpânește peste toate zidirile cerești și pământești, ca Maică a lui Dumnezeu, având desăvârșită putere. Dar Maria se mai tâlcuiește și „luminare“, iar Sfântul Ambrozie ne spune că Maria înseamnă „mare“.

Maria este simbolul bunătații și al harului lui Dumnezeu. Fecioara Maria a primit puterea de la Tatăl, ca fiică a Lui, ca să săvârșească pe pământ ca Maică ceea ce Dumnezeu săvârșește în cer ca Tată. De asemenea, ea a luat înțelepciunea de la Fiul, ca Maică a Lui, ca să împace cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu omul. De la Sfântul Duh a luat bunătațe și har, ca să împartă tuturor creaturilor, cerești și pământești, darurile și harurile ei duhovnicești.

Viața Sfintei Maria a fost una de dăruire totală Împăratului ceresc. Deși născută cu păcatul strămoșesc, Maica Domnului stă, de la începutul vieții și până la finalul ei, împotriva răului și a păcatului, păstrându-se curată și redând lui Dumnezeu firea umană în frumusețea ei neîntinată cu păcate personale. Așa Logosul divin a putut sălășlui în ea și a luat trup în pânțele ei.

Întruparea Cuvântului este nu numai lucrarea Sfintei Treimi, ci și rodul voinței și credinței Mariei. Fiul lui Dumnezeu nu-și putea alege drept mamă decât pe cel mai bun dintre toți oamenii, cel în care să se vadă scopul pentru care a creat Dumnezeu natura umană și care să fie capabilă să slujească gândului dumnezeiesc, de a face posibilă Întruparea. Pentru ca Dumnezeu să poată mântui omenirea era nevoie de o persoană în care dreptatea și curăția să fie prezente la un nivel care să permită Întruparea. Dumnezeu nu vine unde este răutate, unde este păcat sau necredință. Iar Fecioara a adunat în sine toate darurile și harul, așa făcându-se pentru oameni ispășire, sfințire și curăție. Fecioara Maria este ea însăși jertfă de curățire a umanității înainte de marea jertfă a lui Hristos pe Cruce ce ne-a împăcat desăvârșit cu Tatăl.

Se cuvine să-i aducem și noi Maicii lui Dumnezeu ca dar de Nașterea ei lucrarea virtuților. Iar dacă nu avem acestea, măcar să-i dăruim floarea gândurilor bune și a lacrimilor de pocăință. ❖

SFINȚII ȘI DREPTII DUMNEZEIEȘTI PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA

Sfinții și Dreptii Ioachim și Ana sunt părinții Maicii Domnului. Prăznuirea lor are loc în 9 septembrie, a doua zi după Nașterea Maicii Domnului, iar adormirea Sfintei Ana se prăznuiește în 25 iulie.

Sfântul Ioachim era din tribul lui Iuda și descendent al Regelui David. Ana era fiica preotului Matan, din tribul lui Levi, asemenea Marelui Preot Aaron. Matan a avut trei fiice: Maria, Zoe și Ana. Cea dintâi s-a măritat Maria, în Betleem, și a născut pe Salomeea. S-a măritat și Zoe, cea de-a doua, de asemenea în Betleem, și a născut pe Elisabeta, maica lui Ioan Înainte Mergătorul. Iar a treia, Sfânta Ana, maica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a fost soția lui Ioachim în Galileea, cetatea Nazaret. Această însoțire de neam mare, Ioachim și Ana, viețuind după lege, drepti au fost înaintea lui Dumnezeu, fiind îndestulați și cu cele materiale, dar mai presus de toate având bogăția cea duhovnicească. Umblau în toate poruncile Domnului fără de prihană.

Ioachim și Ana au fost căsătoriți timp de cincizeci de ani fără să aibă copii. Ei au trăit în liniște și credință, chivernisindu-și cu înțelepciune averea lor: o treime din venitul lor pentru ei, o treime săracilor și o treime Templului.

Odată, pe când erau deja bătrâni și erau în Ierusalim să jertfească Domnului, Marele Preot Isahar l-a muștrat pe Ioachim: „Tu nu ești vrednic să aduci jertfă cu aceste mâini sterpe”. Cei care aveau copii l-au înghiontit pe Ioachim, dându-l la o parte ca pe unul nedemn de

a jertfi Domnului, căci a nu avea copii era privit atunci ca o pedeapsă divină. Acest lucru a adus multă amărăciune în sufletele celor doi soți, care ajunseseră deja la o vârstă înaintată, iar ei au plecat acasă cu inima îndurerată. Atunci, cei doi au început să se roage Domnului să facă cu ei o minune, dăruindu-le un prunc la bătrânețe, așa cum făcuse cu Avraam și cu Sara: Ioachim a plecat în munte, iar Ana a rămas acasă.

Văzând multele lor nevoințe, Domnul a trimis la amândoi pe Îngerul Său. Acesta le-a dat vestea că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin care toate neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii”. Curând Ana a rămas însărcinată, iar peste nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria. Zămislirea Maicii Domnului este prăznuită de Biserică pe 9 decembrie, iar Nașterea Maicii Domnului pe 8 septembrie.

Poporul ales aștepta cu nerăbdare nașterea lui Mesia și orice familie care nu avea încă copii întârzia ivirea Izbăvitorului. Odată cu nașterea Mariei, care prin zămislirea ei într-o fecioară a

dăruit lumii Veșnicia, obligația de a aduce pe lume copii și oprobiul adus celor care nu procreau s-au ridicat.

Nicolae Cabasila îi elogiază pe părinții Fecioarei, Ioachim și Ana, numindu-i „fericita pereche”, căci ei sunt mai presus de toți dreptii Vechiului Testament, Noe, Moise, Iosua sau Avraam, fiindcă au devenit colaboratori ai lui Dumnezeu în realizarea tainei unirii cerului cu pământul. Superioritatea lor vine din rodul pe care această familie l-a dăruit lui Dumnezeu și omenirii întregi.

Ioachim și Ana au dus-o la vârsta de trei ani pe Sfânta Fecioara la templu și au închinat-o slujirii lui Dumnezeu, încredințând-o preotului Zaharia. După ce părinții ei au adus jertfe Domnului, după obicei, au lăsat-o împreună cu celelalte fecioare în încăperile Templului să crească acolo. Biserica prăznuiește Intrarea în Biserică a Maicii Domnului la 21 noiembrie.

Sfinții Ioachim și Ana sunt considerați ocrotitorii familiei și mijlocitori la Dumnezeu pentru familiile creștine care doresc dobândirea de prunci sănătoși. S-a dovedit în viața Bisericii de mai multe ori cât de mare este ajutorul Sfinților Părinți Ioachim și Ana atunci când sunt rugați cu multă smerenie, cu rugăciune fierbinte, însoțită de post și de milostenie, încât cei care multă vreme nu au avut copii, pentru rugăciunile Sfinților Părinți ai Maicii Domnului au primit unul sau mai mulți copii. Toți copiii sunt darul lui Dumnezeu, însă unora darul acesta le vine fără prea multă stăruință în rugăciune, iar altora, după multă așteptare și nevoiță duhovnicească și după multă postire și milostenie.

Atât de important este locul Sfinților Ioachim și Ana în istoria mântuirii noastre, încât nici o slujbă a Bisericii Ortodoxe nu se încheie fără a cere rugăciunile și mijlocirile lor. Să avem la inimă permanent icoana acestor sfinți, icoana luminoasă a familiei Maicii Domnului. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6-13 SEPTEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 7.09	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Marți 8.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Maicii Domnului – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 9.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 11.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 12.09	07 ³⁰ -11 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 13.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) Utrenia, Sfânta Liturghie